

גליון היכל הקודש

וועכענטליכע גליון ארויסגעגעבן דורך
מוסדות היכל הקודש ברסלב וויליאמסבורג
נתיסדה ע"י כ"ס מרו מוהרא"ש ז"ע

זמנים (NYC)

הדלקת הנרות.....7:02
מוצאי שב"ק.....8:31
שיעורים כסדרן
נ"ד.....עזרא א'-ב'
בבל.....חולין קכ"ג
ירושלמי.....תרומות כ"ד
תוספתא.....תרומות פרק ז'
רמב"ם.....בכורות ב'

שעה 8, גליון 29 (389)

פרשת שמעי, פרשת פרה, עברכים חודש ניסן, כ"ג אדר ב', שעת תשע"ט לפ"ק

מוהרא"ש דערציילט

די דריטע מאל רעגט מען זיך

די מדה פון ותרגות, צו מותר זיין און נאכגעבן פאר א צווייטן, איז גאר א גוטע און געבענטשטע זאך. ווען א איד איז זוכה זיך איינצוקויפן די וויכטיגע מדה, ווער ער זיך איינשפארן אסאך צרות אין לעבן, סיי ווען מ'האט צוטון מיט די ווייב און קינדער, צי ווען מ'האט צוטון מיט שׂכנים און משפחה, מיט אידן אין שול, אדער מיט סיי וועמען און אפילו ווען מ'האט צו טון מיט זיך אליין, דארף מען אלעמאל מותר זיין. ווער עס איז מותר - דער געווינט.

ביים רבי'ן איז געווען א גרויסער יסוד די מדת הותרנות. דער רבי האט האט זיך קיינמאל נישט געעקשנט אויף קיין שום זאך, ווען איינער האט געזאגט פאר'ן רבי'ן אז מ'זאל טון אזוי און אזוי, האט דער רבי אלץ מסכים געווען צו וואס יענער האט געזאגט, צום סוף האט זיך אבער אלעמאל אויסגעפירט דעם רבינ'ס רצון.

עס איז באקאנט אז דער רבי האט נישט געוואלט אז מ'זאל אים באדינען פאר אומזיסט, אפילו ווען אנשי שלומינו האבן געוואלט באדינען <<<<<<

פרשת השבוע

כל אשר לו סנפיר וקשקשת בפנים ובנחלים אתם תאכלו, דער אייבערשטער האט געהייסן אז פיש מעג מען עסן נאר אויב עס האט "סנפיר - פלום פעדערן" וואס מיט דעם שווימען ער, און אויך "קשקשת - שופן" וואס זענען ווי א פאנצער אויף זיין גוף.

מוהרא"ש זאגט אז דאס קומט אונז מרמז זיין דאס וואס דער רבי זאגט (ליקוטי מוהב"ן חלק א' סימן ו') אז ווען א איד וויל תשובה מוהן, ער וויל זיין אן ערליכער איד, דארף ער זיין "בקי ברכווא ובקי בשוב", דאס מיינט אז פון איין זייט דארף מען פרובירן צו מוהן ווי מער גוטס, אריינבאפן ווי מער תורה ומצוות ומעשים טובים, און זיך צוריק האלטן פון עבירות. אבער פון די אנדערע זייט מוז מען זיך זייער שטארקן, אז אפילו עס גייט נישט ווי מען וויל, אפילו מען פאלט דורך און מען האט זיך נישט אויפגעפירט ווי עס דארף צו זיין, און דער יצר הרע קומט גלייך צוברעכן דעם מענטש: "דו בויט שוין גארנישט ווערד, דו וועסט שוין מער נישט זיין קיין ערליכער איד". פאר מען זיך נישט לאזן פון אים, "איך בין טאקע דירקגעפאלן. אבער דער אייבערשטער האט מיר נאך אלץ ליב, ער ווארט נאך אויף מיר, איך קען נאך אלץ צוריק קומען צו אים. איך וועל מיר אויסרעדן די הארץ פאר אים, איך וועל תשובה מוהן, און איך בין שוין צוריק ביים אייבערשטן".

דאס קומט אונז דער פסוק מרמז זיין, די אידישע קינדער ווערן צוגעגליבן צו די פיש, ווי דער פסוק זאגט (בראשית מח, מז) "וידגו לרב בקרב הארץ", און די אידן דארפן שווימען אין וואסער, וואס דאס גייט ארויף אויף לערנען תורה, ווי דער פסוק זאגט (ישעי נה, א) "הוי כל צמא לכו לפנים", און אויך תפלה ווערט אנגערופן וואסער, ווי דער פסוק זאגט (איכה ב, יט) "שפכי כמים לבך נכה פני ה'", קומט אים אז א איד איז ווי א פיש וואס דארף שווימען אין תורה און תפלה.

און דער איד דארף האבן "סנפיר וקשקשת", פון איין זייט "סנפיר - פלום פעדערן" צו קענען גוט שווימען, צו קענען אריינבאפן אסאך מצוות ומעשים טובים, אבער פון די אנדערע זייט דארף מען אויך האבן, "קשקשת - שופן", דאס מיינט אז מען דארף האבן א פאנצער, זיך נישט צו לאזן צוברעכן פונעם יצר הרע קיינמאל נישט, נישט קיין חילוק אין וואסערע מען זעפינט זיך.

די גמרא זאגט (נדה נ"א): אז אויב מען זעהט אז די פיש האט "קשקשת - שופן", איז זיכער אז עס האט "סנפיר - פלום פעדערן", דאס איז מרמז אז דער עיקר איז דער פאנצער, דער עיקר דארף מען זיך נאר זייער שטארקן און נישט ווערן צובראכן פון קיין שום זאך, און אויב מען שטארקט זיך, וועט שוין דער אייבערשטער העלפן, אז מען וועט זיך ציהערן צו די צדיקים, וואס לערנען דעם ווען ווי אזוי צו שווימען אין "ים החכמה" און זיין נאנט צום אייבערשטן.

(תוך הפחל סעודה שלישית, שמיני, תשס"ט לפ"ק)

א גוט ווארט

דער עיקר וואס מיר פורים איז דאס וואס חכמינו זכרונם לברכה זאגן (מגילה א'): "חגיב איניש לבסומי בפוריא, עד דלא ידע בין ארור הקמן לברוך מרדכי", מען דארף צוקומען צו וויסן אז וואס דער אייבערשטער טוט איז גוט; אז עס קומט אויף מיר ארור הקמן דארף איך עס אננעמען באהבה פונקט אזוי ווי ווען עס קומט אויף מיר ברוך מרדכי. דאס איז דער חיוב פון טרינקען אום פורים, מען זאל זיך איבערגעבן צום אייבערשטן און וויסן אז אלעס וואס גייט אריבער אויף מיר איז לטובה.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ד'): "כשצאדם יודע שכל מארעותיו הם לטובתו, זאת הבחינה היא מעין עולם הבא" ווען א מענטש ווייסט אז אלעס וואס גייט איבער אויף אים איז פאר זיין טובה - דאס איז מעין עולם הבא.

(עצתו אמונה, פ' שמיני תשע"ט)

שאלות ותשובות בַּרְסֵלַב

ווי אזוי קען מען זיך גרייטן פרייליכערהייט צום יום טוב פֿסח?

שאלה:

לכבוד דער ראש ישיבה שליט"א,

איך האב געליינט א בריוו וואס איר האט געשריבן ווי אזוי מ'קען האבן א פרייליכע יום טוב, דאס האט מיר זייער איבערגענומען, צו זען ווי אזוי מ'קען זיך צוגרייטן צו א יום טוב מיט רואיקייט און שמחה, א גרויסן יישר פח.

איך האב געוואלט בעטן אויב איר קענט שרייבן נאך איבער די גרויסקייט פון פֿסח, ווי אזוי מ'קען זיך צוגרייטן צום יום טוב ווי עס דארף צו זיין פון א רוחניות'דיגע שטאנדפונקט. און אויך אויב איר קענט שרייבן ווי אזוי מ'דארף זיך אומגיין מיטן רייניגן לכבוד פֿסח, ווי אזוי מ'קען דאס טון אויף א נאךמאלן אופן, נישט מיט קיין משוגעטן.

יישר פח

תשובה:

בעזרת ה' יתברך

יום ב' פרשת ויקהל פקודי, י"ח אדר, שנת תשע"ח לפקדון קטן לכבוד ... גרו יאיר

איך האב ערהאלטן זיין בריוו.

מען דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן אז מען זאל זוכה זיין צו זיין שטענדיג פרייליך; ווען א מענטש איז פרייליך פארברענגט ער אלע קליפות און גיי קענען נישט האבן קיין שליטה אויף אים, ווייל די גאנצע זאך פונעם ס"מ איז עצבות און מרה שחורה, ווייזען און קלאגן, מה שאין כן ביים אייבערשטן שטייט (דבר הנמים א טו, טז): "עז וחדנה במקומו", עס הערשט א שמחה; אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (שפת אור): "אין השכינה שורה אלא מתוך שמחה", דער אייבערשטער רועט נישט ביי איינעם וואס איז טרויעריג, נאר ביי א מענטש וואס איז פרייליך; ווען א מענטש איז פרייליך איז ער ביי די קדושה און אזוי אויך פארקערט, ווען א מענטש איז בעצבת איז ער ביי די טומאה. דאס איז די וועג ווי אזוי א מענטש קען זיך מעסטן וואו ער האלט אויף דער וועלט.

דערפאר דארף מען זייער אסאך בעטן דעם אייבערשטן אויף שמחה, ווייל דאס איז דער שליסל צו אלע מדרגות און צו אלע הייליגקייטן. ווען א מענטש דינט דעם אייבערשטן מיט שמחה, היט אים דער אייבערשטער אפ פון אלע שלעכטס און דאס איז א שמירה אויף פגם הברית, אזוי ווי עס שטייט (תהילים קר, לד-לה): "אנכי אשמח בה", תמנו חטאים מן הארץ, ורשעים עוד אינם", ווען איך פריי זיך מיטן אייבערשטן איז: תמנו חטאים מן הארץ - איז מער נישט דא קיין עבירות (עין ליקוטי מוהר"ן, חלק א, סימן קסט).

בפרט ווען מיר גרייטן זיך צו דעם גרויסן יום טוב פֿסח ווען מען איז זוכה ארויס צו גיין פון די טומאה, ווייל פֿסח גייט דאך יעדער איד ארויס פון גלות מצרים אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה זאגן (פסחים טו): "חֵב אָדָם לְרֵאוּת אֶת עַצְמוֹ כְּאִלוֹ הוּא יָצָא מִמִּצְרַיִם", דאך מען נאכער מתפלל זיין אויף שמחה, ווייל אין די זעלבע צייט קומט דער יצר הרע און זוכט ווי אזוי ער קען אויפֿרעגן דעם, ווי אזוי ער קען אים אנוועק גנבֿען זיינע מדרגות און זיינע קדושות, ער זוכט ווי אזוי ער קען מאכן אז דער טאטע זאל זיך אויפֿרעגן אויף די קינדער, אדער מאן און ווייב זאלן זיך צעאָנפֿערן וכדו'.

דערפאר דארף מען האבן ישוב הדעת און געדענקען נישט צו שרייען און זיך אויפֿרעגן אויף די שטוב; מענטשן מיינען אז שטויב איז חמץ און קינדער זענען די קרבן פֿסח. מוהר"א ש"ש

דעם רבי'ן, האט אָבער דער רבי זיך געדונגען א שמש וואס זאל אים באדינען, און האט יענעם געזאלט א געהאלט.

איינמאל איז איינער פון אנשי שלומינו אריינגעקומען צום רבי'ן און האט געזען אז די גאנצע הויז איז פול מיט רויך. ער האט זיך זייער דערשראקן ווייל דער רבי האט דאן געליטן פון א לונגע אנטצינדונג, וואס רויך איז געווען פאר דעם ממש סכנת נפשות. ער האט גלייך געזען אז דאס קומט פון עפעס וואס האט צוגעברענט אויפ'ן אויוו, ער האט עס גלייך אראפגענומען און געעפנט די טיר און פענסטער אז די הויז זאל זיך אויסלופטערן. דער שמש איז געזיצן אין די זייט און געדרימלט, און דער איד האט אָנגעהויבן שרייען אויף אים פארוואס ער געבט נישט אכטונג, פארוואס ער טוט נישט זיין אַרבעט ווי עס דארף צו זיין, מען צאלט אים דאך ער זאל אכטונג געבן אויפ'ן רבי'ן, און ער ווייסט דאך אז דער רבי לייזט אויף די לונגען, און דא זיצט ער און ער דרימלט!?

דערנאך איז ער אריין אינעווייניג צום רבי'ן, און געזען ווי דער רבי ליגט אין בעט מיט א רואיקייט אזוי ווי גארנישט וואלט פאסירט. האט ער געפרעגט דעם רבי'ן פארוואס ער האט נישט געבעטן דעם שמש ער זאל אכטונג געבן און אויסלופטערן די שטוב. האט אים דער רבי געענטפערט: "די ערשטע מאל בעט מען, די צווייטע מאל שרייט מען, און די דריטע מאל רעגט מען זיך; און אזוי ווי איד האב נישט געוואלט אַנקומען צו די דריטע, האב איד נישט אָנגעהויבן מיט די ערשטע..."

דאס איז א געוואלדיגע לימוד פאר אונז, ווען א מענטש לייזט פון א צווייטן, מיינט ער אז ער וועט יענעם גוט אריינזאגן און מיט דעם וועט זיך עס ענדיגן. דער אמת איז אָבער אז דאס קען אריינזאגן אין א שווערע מחלוקת פון וואס יעדער איינער וועט נאר לייזן. א קלוגער מענטש געבט נאך שוין גלייך ביים ערשטן מאל, און מיט דעם איז אלעס געענדיגט.

די מדה פון ותֿרנות קומט צוניג אין יעדן הינזיכט אין לעבן. אפילו ביי זיך אליין איז דא א מאל וואס א מענטש פארלאנגט פון זיך מער פון וויפיל ער קען, און נאכדעם ווען ער קען נישט אויספירן אלע זיינע רצונות, ווערט ער זייער צעבראכן דערפון, ער ווערט גערעגט אויף זיך אליין, און דאס ברענגט נישט קיין שום גוטס. דאך מען זיין א ותֿרן אויך אויף זיך אליין, צו פארשטיין די אייגענע שוואכקייטן, און וויסן אז נישט אלעמאל קען מען אַנקומען צו טון אלעס וואס מען וויל. פארקערט, א איד דארף זיך שטראקן און זיך פרייען מיט די גוטע זאכן וואס ער האט, ער זאל זיך אליין ארויפקוקן אז ער איז זוכה צו דאווענען און לערנען אביסל, און אריינכאפן מצות ומעשים טובים. ווען עס קומט צו שלום בית איז אויך די וויכטיגסטע זאך צו זיין א ותֿרן, ווען איינער פון די צוויי, דער מאן אדער די ווייב, ווילן נישט נאכגעבן, נאר זיי רודפ'ן דעם צווייטן ביז'ן סוף, דאן וועט פאסירן איינס פון די צוויי זאכן, אדער וועט דער צווייטער ווערן אזוי צעדריקט און צעקלאפט ביז ער וועט חס ושלום כאפן א געווען צוזאמבראך, אדער וועלן די קריגערייען פירן צו א גט חמנא ליצ'לן, און אויך ביידע פעלער וועלן ביידע לייזן, און דאס מערסטע וועלן לייזן די קינדער. ווען א מענטש האט אָבער שכל און איז מוותר, שפארט ער זיך איין פילע צרות.

אזוי אויך ווען עס קומט צו די קינדער, כאטש וואס מען דארף טאקע מחנך זיין די קינדער און זיי לערנען דעם ריכטיגן וועג ווי אזוי זיך צו פירן, דאך דאס אָבער צוגיין אויך מיט אסאך סבלנות און ותֿרנות, ווייל אויב גייט מען מיט די קינדער מיט א שטארקע עקסטרעם, קען מען חס ושלום פארלירן די קינדער. ווען עס קומט צו שכנים זעט מען דאס גאר שטארק, אז נאר מיט'ן מוותר זיין קען מען מצליח זיין. מענטשן צוקריגן זיך מיט די שכנים פאר קליינע נארישקייטן, ווייל ער האט געלייגט דעם מיסט זעקל דא אדער דארט, ווייל ער האט געלייגט זאכן אינדרויסן נישט וואו ער וואלט עס געדארפט צו לייגן, אדער צוליב אנדערע קליינע זאכן. און מען כאפט נישט אז מיט א שכן דארף מען זיין גוט, מען וואוינט דאך אין איין הויז מיט יענעם, טיר ביי טיר, און פון זיין צעקריגט וועט נאר ארויסקומען שלעכטס פאר ביידע. מיט דעם וואס מען מוותר זיין פאר יענעם, וועלן ביידע נאר פארדינען.

וואויל איז דעם מענטש וואס האט שכל און איז מוותר פאר יעדן איינעם, ער זוכט נאר אז יענעם זאל זיין גוט און וואויל, דעמאלט וועט אים אליין אויך גיין גוט, און פארקערט איינער וואס זוכט נאר זיין אייגענע טובה און נישט יענעמ'ס, דעם וועט פאר אים אליין אויך נישט זיין גוט. וואויל איז דעם וואס בעט אסאך דעם אייבערשטן ער זאל ארויסרייסן פון זיך זיינע שלעכטע מדות, ער זאל נאכגעבן פאר יעדן איינעם, זיין גוט מיט יעדן איינעם, וועט אים זיין גוט אויף די וועלט און אויף יענע וועלט.

(שיחות מוהר"א ש"ש חלק י"ב ערך ותֿרן)

מענטשן צוקריגן זיך מיט די שכנים פאר קליינע נארישקייטן, ווייל ער האט געלייגט דעם מיסט זעקל דא אדער דארט...

די לעבנסגעשיכטע פון הייליגן רבי'ן (כד)

אין קורצן פון פריער: דער צדיק ר' יודל ו"ל פירט א חבורה פון עובדי ה' אין זיין שטאט דאשיב. איינער פון די געהויבענע אינגעלייט פון די חבורה, ר' בער, פארט צו זיינע עלטערן געבן מעדונעדיונגען, און ר' יודל ווארנט אים אן ער זאל נישט אריינגיין צום הייליגן רבי'ן.

קב"ח
אזוי ווי ר' בער איז געווען זייער מקושר צו ר' יודל ו"ל, האט ער שטארק אריינגענומען די ווערטער אין הארץ, און ווען ער איז אנגעקומען אין דארף געבן מעדונעדיונגען איז ער טאקע בכלל נישט אריינגעגאנגען צום רבי'ן.

קב"ח

ווען עס איז אבער אריבער א שטיק צייט, און ס'איז אריבער אויף אים זיינע שוועריקייטן, ווי באקאנט פאר ווער ס'ווייל אנהויבן צו דינען דעם אייבערשטן אז ס'איז נישט אזוי גרינג. ער האט געהאט זיינע עליות און ירדות, גוטע צייטן און שווערע צייטן, וואס דאס האט אים געמאכט זייער דערפעסט, און נאכערצו אז ער האט שוין געהאלטן א שיינע פאר יאר נאך די חתונה און ער איז נאכנישט געהאלפן געווארן מיט קינדער, האט דאס אים געמאכט נאך מער מרה שחורה.

ספעציעל האט ער געהאט גרויסע בלבלולים, ווייל דער וועג אין עבודת ה' וואס ער האט מקבל געווען פון זיין רבי'ן ר' יודל, איז געווען גאר א שווערע וועג, אן קיין צמצומים, זיי פלעגן דינען דעם אייבערשטן מיט גרויס ברען און מסירות נפש, און דאס איז געווען העכער זיינע פחות, און ער האט געשפירט אז ער קען עס מער נישט דערהייבן.

ר' בער האט זייער געוואלט אויפשטיין יעדע נאכט ביי חצות, ער האט געטון אלע פעולות ער זאל אויפשטיין חצות, אבער ס'האט זיך גארנישט אויסגעארבעט. קודם האט ער געדינגען א גוי וואס זאל אים קומען וועקן יעדע נאכט, דער גוי איז טאקע געקומען, אבער גלייך ווען דער גוי איז אנוועק געגאנגען איז ער צוריק איינגעלאפן. ווען ער האט געזען אז דאס איז נישט קיין עצה האט ער געהייסן דעם גוי צו פלייען ווארטן ביי ווען ער וועט ארויס גיין פון בעט און זיך אנטון די קליידער, און דער גוי האט טאקע אזוי געטון, און אזוי איז ער טאקע אויפגעשטאנען, אבער ער האט געהאט גרויסע יסורים פון דאס נישט שלאפן, ער האט כסדר געהאט שטארקע קאפ ווייטאג.

און אזוי איז ער געווען ארוםגענומען מיט פילע יסורים הגוף והנפש, ביז ער איז שיעור אראפ פון זיינען רחמנא ליצילן.

ק

אזוי ווי דער רבי איז שוין דאן געווען שטארק באוואוסט אין די גאנצע אומגעגענט פון מעדונעדיונגען אלס א הייליגער גרויסער צדיק, האט ר' בער איינמאל פאשלאסן אז גענוג איז גענוג, ער קען שוין מער נישט אויסהאלטן די פילע יסורים און צרות, די ספיקות און ביטערנישן, און ער האט אפגעמאכט אז ער וועט יא אריינגיין צום רבי'ן, אפער וועט דער רבי אים קענען העלפן.

ער האט אזוי געטון, ער איז אריין צום רבי'ן. קודם האט ער זיך אויסגעערעדט אז ער האט נאכנישט זוכה געווען צו קינדער, און דער רבי האט אים געזאגט אז ער זאל געבן צדקה. האט ער געענטפערט אז ער האט נישט קיין געלט צו געבן צדקה, האט אים דער רבי געזאגט אז ער זאל האבן אמונה, ווייל אמונה איז אזוי ווי צדקה, ווי ס'שטייט ביי אברהם אבינו (בראשית ט"ו, ו) "והאמין בה" ויחשבה לו צדקה, און דער רבי האט אים געזאגט אז דורך אמונה וועט ער זוכה זיין צו קינדער ווייל "אמונה" איז בגימטריא "בנים".

דערנאך האט ער זיך אויסגעערעדט פארן רבי'ן זיין גאנצן ביטער הארץ, אלע ספיקות און בלבלולים און שוועריקייטן וואס גייט אויף אים איבער, און דאן האט דער רבי אנהויבן רעדן מיט אים שיינע דיבורים, דער רבי האט אים זייער מחזק געווען, ביז ער האט ממש געשפירט ווי

פֿלעגט זאָגן: "מען דאַרף געִדענקען ווען מען מאַכט פֿסחֿ דיג אַז שטויב איז נישט קיין חמץ און קינדער זענען נישט קיין קרבן פֿסחֿ", אזוי אויך דאַרף מען געִדענקען אַז אַ משהו פֿעס איז מדאָוּנימאָ און אַ משהו עצבות איז חמץ גמור – אויף דעם העלפט נישט קיין ביטול אַ גאַנץ יאַר. מען דאַרף זיך פֿרייען מיט די מצוֹת בפֿשיטות, ווייל דער רבי זאָגט (ליקוטי מוֹתרי"ן, חלק ב, סימן יב): "זעקּר הַתְּהִדוּת הוּא רַב לִילךּ בַּתְּמִימוֹת וּבַפֿשיטות, בְּלִי שׁוּם חֻמְצוֹת", דער עיקר אידישקייט איז ווען מען פֿירט זיך פֿשוט אָן קיין חֻמְצוֹת.

דער רבי איז געווען זייער שטארק קעגן חומרות (עיני שחוח תר"ו, סימן רלה) ווייל חכמינו זכרונם לברכה זאָגן (עבודה זרה א): "אין הקדוש ברוך הוא פא בטרונא עם בריותיו", נאך זאָגן חז"ל (פסחים כה): "לא נתנה תורה למלאכי השרת", דער אייבערשטער האט נישט געגעבן די תורה פאר מלאכים נאר פאר אונז מענטשן לויט דעם וועג ווי אזוי מיר קענען דאס מקיים זיין; דאס איז לגבי סתם חומרות, אבער אפילו אויף דאס וואס שטייט פון די פֿריערדיגע (עיני בספר תרדים, פרק טא) אז יעדער איד זאל נעמען א מצוה וואס אין דעם וועט ער זייער מקפיד זיין און מחמיר זיין מיט אלע הידורים וכו', אזוי ווי מען זעט אין די גמרא (שבת קי"ח): "אביך במאי יהיר ספי וכו'", מיט דעם אלעם זאָגט דער רבי אז מען מיינט נישט צו זאָגן אז דער מענטש זאל אריינגלייגן אין די מצוה חומרות פון שטות, שגעון און מרה שחורה, מען מיינט נאר צו זאָגן אז ער זאל נעמען אַיין מצוה וואס אין דעם מצוה זאל ער מדקדק זיין אן קיין נארישע חומרות. הלואי זאלן מיר זוכה זיין צו מקיים זיין אלעס וואס דער אייבערשטער זאָגט אין די תורה בפֿשיטות, ווייל דער עיקר אידישקייט איז תמימות ופֿשיטות, מען זאל זיך פֿרייען מיט די תורה ומצוות; עיני שם.

אפילו לגבי חומרות אום פסח האט דער רבי נישט געהאלטן אז מען זאל מקפיד זיין מיט חומרות וואס ברענגט מרה שחורה; דער רבי האט דערציילט אז ווען ער איז געווען יונג און ער האט נאכנישט געוואוסט דאס שעדליכקייט פון חומרות וכו' איז ער אויך אריין געפאלן אין דעם. ווען עס איז געקומען דער יום טוב פסח האט ער נישט געוואוסט וואס צו טון; יעדעס מאל איז אים אריינגעקומען נאך און נאך חומרות, ביי אַיין מאל האט ער געטראכט צו זיך: 'וואס טוט מען צו האבן ריינע וואסער אויף פסח, ווי אזוי קען איך אכטונג געבן צו האבן ריינע וואסער אויף פסח אן קיין חשש חמץ?' דעמאלט איז געווען די סדר אז מען פלעגט אָנשעפן וואסער פאר גאנץ פסח, אבער דער רבי האט געטראכט אז דאס איז נישט אזוי אויסגעהאלטן ווייל מען קען נישט אפהיטן די וואסער פאר דעם גאנצן יום טוב אז עס זישט צו קומען צו דעם קיין משהו חמץ. ביז דער רבי האט געטראכט אז דאס בעסטע וואסער וואלט ווען געווען "קנואל וואסער", ווייל א קנואל האלט דאך אין אַיין קוועלן פֿרישע וואסער כסדר אן קיין שום חשש חמץ. אבער דאָרט וואו דער רבי האט געוואוינט איז נישט געווען קיין קנואל וואסער, האט ער געטראכט אנוועק צו פארן מיט די משפחה אויף יום טוב צו א פלאץ וואו עס איז דא א קנואל, אזוי שטארק זענען געווען זיינע חומרות אויף פסח; האט דער רבי אויסגעפירט: "אבער ברוך השם אז היינט דאַרף איך נישט קיין חומרות, היינט ווייס איך אז דער אייבערשטער האט געגעבן די תורה פאר מענטשן און נישט פאר מלאכים, היינט פריי איך זיך מיט די מצוות אליינס".

אז מיר שטייען יעצט פאר זאז הייליגע יום טוב דאַרפן מיר אסאך פֿעטן דעם אייבערשטן אז מיר זאָלן זיך פֿרייען מיט די מצוֹת, אזוי ווי דער הייליגער ארז"ל האט געזאָגט (עיני הקצת ספר תרדים) אז ער איז צונגעקומען צו אלע זיינע מדריגות נאר צוליב דעם וואס ער האט זיך געפֿריידט מיט די מצוֹת פֿונעם אייבערשטן, אפילו מען זאל אים געבן די גאנצע געלט פון דער וועלט וואלט ער נישט אנוועק געגעבן קיין שום מצוה.

אז א איד פֿריידט זיך מיט די מצוֹת איז א סימן אז ער האט א ריינע אמונה און ער האט נישט קיין קשיית אויפן אייבערשטן, אזוי ווי דער רבי זאָגט (ספר תְּהִדוּת שְׂמַחָה א) "כְּשֶׁאָדָם עוֹשֶׂה מְצוּה בְּשִׂמְחָה, זֶה סִימָן שֶׁלֹּבו שְׁלֵם לֵאלֹדֵיו", ווען אַ מענטש פֿריידט זיך מיט די מצוֹת וואס ער טוט, איז א סימן אז דער מענטש איז אן ערליכער איד.

דער אייבערשטער זאל העלפן זאלקסט האבן העלחה אין אלע ענינים.

די איבריגע פילע בריוו פונעם ראש ישיבה שליט"א פון די וואך, קען מען זען אינעם וועכנטליכן קוונטרס "עצתו אמונה".

צו באקומען אין ישיבה, אדער רופט 2858-334-646

